Dreptul la replică

Treziți-vă, tiraspoleni!

Chiar la intrarea în Casa Sovietelor din Tiraspol stă așezat pe o valiză mare, de parcă s-ar afla în așteptarea trenului pentru o călătorie îndelungată, un om în vîrstă, chinuit și gata-gata să explodeze de mînie. Oamenii mișună încolo și încoace, unii îl întreabă, îl compătimesc, alții îl condamnă, iar acei care i-au pricinuit durerea îl amenință cu răzbunarea.

Numele acestui om e Sandul Petru, tiraspolean get-beget, a lucrat toată viața fierar, a reparat mecanisme și tehnică, a făcut ceea ce nu fac uzinele. De atita a și ieșit la pensie la vîrsta de 55 de ani. La 21 august a. c. el a declarat greva foamei și a venit aici să le spună tuturor că părinții orașului sînt preocupați de orice, numai nu de oraș, de grijile și necazurile celor care muncesc. Aceasta, de fapt, e a doua grevă. Prima a fost declarată anul trecut, tot prin timpul acesta, dar atunci s-au apropiat de el, i-au promis că-i vor ajuta, ba chiar i-au dat o scrisoare de garanție, cum că cererea lui va fi satisfăcută. A trecut un an. În urma alegerilor în Sovietele locale de deputați ai poporului conducerea orașului s-a schimbat în întregime, dar situația nu numai că nu s-a îmbunătățit, ci s-a înăsprit cu mult.

Ce vrea pensionarul, care a muncit toată viața din greu?

— Trăiesc într-un bloc cu 5 etaje de pe strada Komunisticeskaia, 54, apartamentul 53 la etajul întîi, — se plînge el. — Din iunie anul trecut în subsol, chiar sub apartamentul meu, s-a cuibărit așa-numita cooperativă «Tonus». A utilat acolo o saună, baie de duș, un salon video cu ventilatoare și fel de fel de motoare, care împreună cu clientela fac un zgomot asurzitor, insuportabil. M-am adresat la toate instanțele ,m-am plîns, dar fără nici un folos. Mă hrănesc mereu cu promisiuni, iar dacă încerc să le reproșez, mă înjură și mă amenință. În ultimul timp au început să mă învinuiască de naționalism și de faptul că conlucrez cu Frontul Popular din Moldova. Paradoxal! Eu, de fapt, mi-am trădat poporul, în pașaport mi-au scris că-s rus de naționalitate. Am făcut-o, pentru că nu mai puteam suporta batjocura. Încă din copilărie pretutindeni mă numeau «moldavscaia morda». Deși mi-am trădat poporul, ei tot nu-mi dău pace. M-am săturat, nu mai pot rezista.

Grevistul povestește cuprins de puternice emoții. De mine s-a apropiat încă un cetățean, care se prezentă. «M-aș alătura și eu acestui nenorocit, dar mă tem că m-or înșfăca într-o noapte, m-or pune într-un sac și mor arunca în Nistru — să nu mai dea nimeni de mine. Nu e ordine în orașul nostru. Conducători avem mulți, dar ordine nu e. Sînt urmărit permanent. Numi dau pace să trăiesc pentru că le spun adevărul».

Și alți cetățeni vroiau să-și spună durerile, dar în timpul acesta a sosit Igor Nicolaevici Smirnov, președintele prezidiului Sovietului orășenesc de deputați ai poporului. Era cît pe ce să se împiedice de grevist, dar nu i-a dat nici o atenție, a întors capul în altă parte și a intrat în Casa Sovietelor. Această atitudine a fost o confirmare în plus, că dumnealui are probleme «cu mult mai mari», decît cele ale oamenilor de rînd. Pe dînsul nu-l preocupă acum orașul, oamenii lui cu necazurile lor, ci tulburarea liniștii, destabilizarea situației social-politice prin organizarea a fel de fel de sesiuni, mitinguri, adunări... Și toate extraordinare.

Priveam nepăsarea acestui conducător și indignarea celor prezenți și îmi venea să strig chiar acolo: «Treziți-vă, tiraspoleni! Ceea ce pun la cale demnitarii orașului n-are nimic comun cu restructurarea și cu atît mai mult cu sporirea nivelului de trai!»

Gheorghe BOTICA